

κοὺς ποιητὰς ἐγέννησεν ἡ Ἑλλάς, πρὶν ἢ γεννηθῆναι τὸν Ομηρον! κτλ. = Ἀλλὰ ἐπελάθετο ἄρα ὁ ἀββζ: Souchay εἶτι δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ δημιουργία: τῆς ποιήσεως ἢ γένους τινος ἰδιαιτέροιο ποιητικῆς συνθεσίας, ἀλλὰ περὶ ἀπλῆς περὶ τὴν μορφήν τοῦ αἰγίου καινοτομίας καὶ μεταποίησεως: Ὁ τύπος τοῦ πενταμέτρου εὐρίσκετο ἤδη ἐν τοῖς Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἐξαμέτροις.

Ἐκ τούτων λοιπὸν δὴλον ὅτι μεταξὺ Καλλίνου μόνου καὶ Ἀρχιλόχου ἡ κριτικὴ δύναται νὰ τελευτηθῆται, καὶ αἱ χρονολογικαὶ δυσκολαί, ὅταν ἐξάπαντος θελήσῃ τις νὰ θέσῃ τούτων πρὸ ἑαυτοῦ, αὐξάνουσι καὶ πολλαπλασιάζονται τοσοῦτον, αἱ δὲ ὑπὲρ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς γνώμης παρατιθέμεναι μαρτυρίαι τοσοῦτον διαβρῆδον ἀντιπράττουσι πρὸς ἀλήθειαν, ὥς τε ἀνυπατάζονται τινὲς νὰ ἐμλογίσῃ ὅτι ἀμφοτέρω τῶνδε οἱ ποιηταὶ ἦσαν σύγχρονοι, καὶ ὅτι ὁμοτότατα ἐπραξεν ὁ Ὀράτιος οὐδὲν περὶ τούτου ἀπορησάμενος.

Νέος τις Γερμανός, ὁ Οὐαλεντιὸς Φράγκ, ἐδημοσίωσεν κατὰ τὸ 1816 ἐν Ἀλτόνῃ πραγματείαν περὶ Καλλίνου, ἐν ἣ ἐνόμισεν ὅτι ἠδυνήθη νὰ διατάξῃ τὸν γόρδιον τοῦτον δεσμόν, διατεινόμενος ὅτι ὁ Καλλίνος ἦν πολλῶν προγενέστερος τοῦ Ἀρχιλόχου. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος τόπου νὰ θεωρήσωμεν εἰς τὸ ἀκριβέστερον τὸ ζήτημα, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ ἐλαλήσαμεν (α) Ἐνταῦθα δὲ μόνον ἄρκει τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐν τῇ λέξει τοῦ Καλλίνου οὐδόλως καταφαίνεται ὁ ἀρχαιότερος ἐκεῖνος χαρακτήρ, ὅς τις κατὰ τὸν Frank (β) εὐρίσκειται ἐν τῇ συνηθείᾳ τοῦ μῦθολογικοῦ γενικεύειν τὴν ἔννοιαν, καὶ περιεῖπαι αὐτὴν ἐν εἰδεί διδακτικῶν γνωματευμάτων, ἐπειδὴ τοῦτο, κατ' αὐτὸν, ἀνήκει εἰς μόνους τοὺς ποιητὰς τούτους, οἵτινες προπαρασκευάσαν τὴν φιλοσοφίαν καὶ προῦπήσαν ἀμέσως τοῦ αἰῶνος τοῦ Σόλωνος καὶ τῶν καλουμένων ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐξ ἧσων δὲ συνδυάζει ἱστορικῶν μαρτυριῶν ἰδοῦ ἐν ὀλίγοις ὅτι δύναιται τις νὰ εἰκάσῃ. Ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως τῶν νῦν μὲν συμφωνουσῶν νῦν δὲ ἀντιφασκουσῶν μαρτυριῶν τοῦ Στράβωνος, Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας, Ἀθηναίου, Ἡροδότου καὶ Πλινίου τοῦ ἀρχαίου (γ) βλέπει τις ὅτι τὸ ἀναγκαϊότατον πάντων εἶναι τὸ δρῆσαι τὸν χρόνον τῆς καταστροφῆς τῆς Μηγησίας, καὶ τῆς τῶν Κιμμερίων ἐκστρατείας καθ' ἣν αἱ Σάρδεις ἐάλωσαν, ἐπειδὴ ἐξ ἅπαντος ἢ ὑπαρξίς τοῦ Καλλίνου σύγχρονος πρὸς τὰ δύο ταῦτα ἱστορικὰ γεγονότα. Τὸ τελευταῖον μάλιστα ζήτημα δημολογούμενος εἶναι δύσλυτον, ἐπειδὴ μακρὰς καὶ σκανδαλώδεις ἔριδας προξένησαν εἰς τοὺς σοφοὺς αἱ διάφοροι τῶν Κιμμερίων ἐκστρατείας, καὶ ὅπως ἀστειῶς ὁ Frank παρατηρεῖ, ὁ θρῶς δὲν ἄλλοτε κατὰ τὴν Ἀσίαν

προξένησαν αἱ κατακτήσεις τῶν Κιμμερίων εἶναι ἴσως ἤτιον ἀξιόλογος οὐδ' ἔχει τι τὸ παραθέσιμον πρὸς τοὺς φιλολογικοὺς πολέμους οὗς κατόπιν ἐγέννησαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Larcher καὶ Volney ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο ἐχθρῶν στρατοπέδων, κατὰ τὸ αἰ ζήτημα τοῦτο καὶ κατὰ πολλὰ ἄλλα. Καὶ πάλιν ὁμοως δὲν εἶναι, νομίζω, ὁμοως δυσπρόδικτον, (καὶ ἀρκούντως νομίζω ὅτι ἐπραξεν τοῦτο ἐν τῶ ἀνωτέρω μνημονευθέντι συγγράμματι πιστούμενος τὸν Ἡρόδοτον διὰ τοῦ Καλλιθέου, Στράβωνος καὶ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου (α) ὅτι ἡ δευτέρα ὑπὸ τῶν Τρητῶν, ἔθνους Κιμμερικοῦ ἄλωσις τῶν Σάρδεων ἦ: τινος ὁ Καλλίνος ποιεῖται μνείαν, ἐγένετο βασιλεύοντος τῆς Λυδίας τοῦ Ἀρδου. Παραθέξομαι δ' ὁμοίως καὶ ὅτι ἡ καταστροφή τῆς Μηγησίας ἐγένετο ἐπὶ Κανδύλῳ, καὶ λέγω ὅτι ὁ Καλλίνος εἶναι δυνατόν νὰ εἶδεν ἀκμύζουσαν τὴν Μηγησίαν καὶ νὰ παρεῦρθη καὶ κατὰ τὴν δευτέραν τῶν Σαρδῶν ἄλωσιν, ἐκ τούτου δὲ δὴλον ὅτι ἦτο σύγχρονος τῶ Ἀρχιλόχῳ. Καὶ τῶνδε ὁ Κανδύλης ἐβασιτεύειν 23—24 ἔτη κατὰ τὸν μέτρον τὸν δεικνύμενον ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, προκειμένου περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν τῆς Λυδίας, (β) Γύγης δὲ, ὁ διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν, 38, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄρδου, 49. Ἐπειδὴ δὲ δημολογούμενος εἶναι ὅτι ὁ Ἀρχιλόχος ἐγνώρισε τὸν Γύγην, (γ) ἂν ὁ Καλλίνος, ἐπὶ Κανδύλου ἴσως καὶ πρὸ Κανδύλου γεννηθείς, ἔζησεν οὐ μόνον ἐπὶ Γύγῳ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἀρδου, φανερόν ὅτι ἦν σύγχρονος τῶ Ἀρχιλόχῳ. Πρὸς τοῦτο δ' ἄρκει μόνον ἔνα δώσωμεν αὐτῷ ζῶν 90—100 ἡμερῶν.

Ἐὰν θέλωμεν λοιπὸν νὰ δρῶμεν τὸν δημιουργὸν τῆς ἐλεγείας, πρῶτοι ἡμῖν ἀξιότις περὶ τούτου ἔχοντες ἔρχονται ὁ Καλλίνος καὶ ὁ Ἀρχιλόχος. Ἐπὶ τούτοις δὲ ἔρχονται συνθιβόμενοι Τυρταῖος, Σόλων, Μίμνερμος κλπ. Ἀλλ' ἂν ἦναι ἐναργὲς ὅτι οὗτοι ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἐλεγειακοὶ, ὁ Ὀράτιος ἄρα ἀπατάται λέγων ὅτι ὁ ἔλεγχος κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξεν ἢ ἐφρασις τοῦ θρήνου, ἐπειδὴ καθ' ὅσον κρῖνον, τὸ εὐλαχίστον ἐκ τῶν σωζομένων ἡμῖν λειψάνων, ὁ ἔλεγχος ἦν ἀφιερωμένος εἰς ἀνεκείμενα στρατιωτικὰ καὶ θρησκευτικὰ. Φέρε ἴδωμεν ἤδη καὶ τὸ δεύτερον ζήτημα.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπάτην θὰ ἐνείχοντο καὶ οἱ Λατῖνοι καὶ Ἕλληνας γραμματικοὶ, εἰ: ἦν καὶ ὁ Ὀράτιος ἐπέπεσε, ἐπειδὴ ἅπαντες συμφωνοῦσιν εἰς τὸ ὅτι ὁ ἔλεγχος ἦτο ἄσμα θρηνητικόν. Τοῦτο λέγει Σουίθας, Ορίων δ' Ἐθθαῖος, τὸ Μέγα Ἐτυμολογικόν, τὸ Γουδιανδρ Ἐτυμολογικὸν κλπ, ὅπως φαίνεται ἐν τοῖς προμνημονευθεῖσι χωρίοις, ταῦτα δὲ λέγει καὶ Τζέτζης καὶ Πρόκλος (δ) καὶ ἄλλοι. Καὶ ναὶ μὲν, πιθανώτατον (ὡς τοῦτο ἐκ πολλῶν χωρίων δικαιοῦται τις νὰ εἰκάσῃ)

(α) Ἐν τῷ συγγράμματι τῷ ἀναφερομένῳ ἐν τῷ χωρίῳ, σελ. 44. Ἰδ. καὶ τὴν κατὰ Frank διατριβὴν τοῦ A. Mattha καὶ III τῶν Poet. graec. min τοῦ Waisford ἐκδ. Λειψ.

(β) Καλλίν. σελ. 106.

(γ) Στραβ. Γεωγρ. I, XIV, Κλήμ. Ἀλεξ. I, σελ. 333. Ἀθην. Δειπνοσ. XII, σελ. 525. Ἡρόδ. I. c. 15, 16. Plin Hist. nat. VII, 29 XXV, 34.

(α). Καλλιθ. παρὰ Στράβ. Γεωγρ. XIII, σελ. 930. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Τρητῶν c.

(β) Liv. I. λογίζεται 2 γενεὰς ἀντὶ 505 ἐτῶν.

(γ) Ἰδ. Larcher. Μετάφρ. Ἡρόδ. T. I, σελ. 194 καὶ ἐξ. T. VII, σελ. 556, 599. Liebel. Archil. σελ. 5 καὶ ἐξ.

(δ) Τζέτζ. προλεγ. εἰς Λυκοφρ. Πρόκλ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. Ἑλλ. σελ. 984.